

и малко сиренце, за да си похапнимъ и да вървимъ, защото-то мѣсто-то дѣто сѣдимъ, не е мѣсто за баване и сѣдене. Черна-та тая горска страна, на колко ли злочести хора кръвь-та е испила! Нъ пакъ защо ли мя е страхъ, на ли съмъ и азъ единъ отъ тѣхъ злочестници! на ли и насъ врѣдъ гони зло-то? по добрѣ, по добрѣ и наши-тѣ трупове тукъ да останжтъ, за да свършатъ вече черны-тѣ си дни; нъ кой знай!... пуста глава още що ли има да прикарва и да тегли. Смъртъ-та бѣга, бѣга като отъ насъ клѣтници!!

Заедно съ тая жалостны думы, често ся съдружаваше и отъ сърдце дълбоко въздышане старчево; продранный му гласъ ѣхтеше далечъ по близны-тѣ долчины. Стоенчо извади изъ торбж-тж нѣколко сухи парчета хлѣбъ, що бѣше испросилъ отъ Турскы-тѣ милостивы селцы*). и малко сухо сиренце; посла торбж-тж прѣдъ баща си, сложи на неж какво-то имаше още и покани злочастный си баща на сладъкъ и горскый обѣдъ...

—Истърси, Стоенчо, трохы-тѣ изъ торбж-тж на Черня, продума старецъ-тъ слѣдъ като си мълчешкомъ позакуса, дай му кое коричкы,

*) Въ Деліорманскы-тѣ турскы села гостолубіе-то ся е упазило и до днесъ, както що е было у стары-тѣ Българы. Въ сѣко село по-богаты Турцы иматъ особыя кѣщи, названы одаи, отворени за сѣкы пѣтникъ безплатно да ся нахрани и приношува.